

delingen, kunnen wellicht nuttig blijken als werkhypothesen, verdienen echter, zoolang ze niet zijn getoetst aan de critiek der „zuivere Rede”, noch aan die van waarneming of experiment, niet den naam van een „goed gedocumenteerde theorie”. In tegenstelling met dr. DE RAADT kan ik het dan ook niet betreurenswaardig achten in mijn voordracht „Over hypercholesterinaemie” zijn alle zelfcritiek ontberende beschouwingen — door hem zelf, niet zeer bescheiden, een volkomen verklaring genoemd — niet te hebben vermeld.

De vraag schijnt mij geoorloofd, of de steller eener hypothese wel de meest bevoegde persoon is, om de beteekenis of de waarde daarvan te beoordeelen,

A. A. HIJMANS VAN DEN BERGH.

DE VOEDING VAN DE NEDERLANDSCHE GEVANGENEN.

Ik wil nog even heel kort BANNING beantwoorden. BANNING heeft gelijk, in theorie. Het is niet uitgemaakt, dat de voorgeschreven voeding voldoende is. Dit zou alleen uitgemaakt kunnen worden, als de gevangenen uitsluitend op deze voeding waren aangewezen. Nu dit niet het geval is, is het onmogelijk, om na te gaan, of de practijk overeenkomt met de door BANNING gegeven theoretische uiteenzetting. Ik ga niet dieper op de zaak in, omdat ik dan te uitvoerig zou moeten worden. De practijk heeft mij geleerd, dat de voorgeschreven voeding in het algemeen voldoende is, en dat in de gevangenis te Leeuwarden geen ziekten of afwijkingen voorkomen, welke door een onvoldoende voeding veroorzaakt zouden zijn. Ik heb mijn opmerkingen tegen het artikel van BANNING in hoofdzaak gemaakt, omdat ik vreesde, dat aan de vele meest onjuiste en overdreven klachten over ons gevangeniswezen door menschen, die die toestanden niet kennen, ook nog zou worden toegevoegd de klacht, dat zij zelfs niet genoeg eten krijgen. ■

Zeist, 5 April 1932.

L. DE JAGER.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Voorschriften voor vroedvrouwen.

In het *Staatsblad* No. 49, houdende de wet van den 11den Februari 1932, tot vervanging van de artikelen 15—17 van de wet van 1 Juni 1865 (*Staatsblad* No. 60), regelende de uitoefening der geneeskunst, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 8 Juli 1924 (*Staatsblad* No. 335) is de nieuwe regeling betreffende de bevoegdheden en de verplichtingen der vroedvrouwen neergelegd.

Het gewijzigde artikel 15 der wet, regelende de uitoefening der geneeskunst geeft den vroedvrouwen de bevoegdheid aan zwangeren in de tweede helft der zwangerschap raad of bijstand te geven met betrekking tot de zwangerschap. Bij het waarnemen van afwijkingen zijn zij bevoegd tot het nemen van maatregelen, indien en voorzoover deze door den minister van arbeid, handel en nijverheid zijn aangegeven. In alle andere gevallen zijn zij verplicht de waargenomen afwijkingen ter kennis te brengen van een door de belanghebbende aan te wijzen geneesheer. Art. 16 regelt de bevoegdheid tot het verleen van verloskundige hulp of bijstand door de vroedvrouwen bij de baring; art. 16a bepaalt dat een vroedvrouw, zodra zij bemerkt, dat in verband met de baring het toedienen van eenig geneesmiddel noodig is of zal worden, zorg moet dragen, dat ten spoedigste de hulp van een geneeskundige wordt ingeroepen. Indien een geneeskundige niet aanwezig is op een tijdstip, waarop de toediening van een der door den minister van arbeid, handel en nijverheid aan te wijzen geneesmiddelen moet plaats vinden en niet langer kan worden uitgesteld, gaat de vroedvrouw zelve tot de toediening van het geneesmiddel over.

Nieuw zijn voorts nog de bepalingen van art. 16b, dat de vroedvrouwen bevoegd zijn de kraamvrouw gedurende tien dagen of zooveel langer als voor het herstel